

Bevilling først kom frem, skete det ikke paa Begjæring fra den daværende Kultusminister. Det var Folkethinget, som tilbød Ministeren denne Bevilling, paa samme Maade som vi jo have seet Folkethinget i nærværende Session tilbyde den høitærede nuværende Kultusminister en Bevilling til Folkehøjskolerne, som han ikke synes at have interesseret sig saa overordentlig for at faae, men som han imidlertid har modtaget. Saaledes modtog ogsaa den daværende Kultusminister den Bevilling, der blev ham given. Han søiede udtrykkelig til, at han modtog den under den Forudsætning, at der ikke paalagdes Ministeren nogen Forpligtelse til at bruge Bevillingen, men kun til at tage Sagen under nærmere alvorlig Overveielse, og han søiede endvidere til, at han, hvis denne nærmere alvorlige Overveielse, som det var hans Hensigt at anstille, førte til det Resultat, at han fandt det rigtigt at indføre saadanne Examenskommissioner, vilde indbringe for Rigsdagen visse bestemte Poster, hvorved ikke blot Honorarerne bleve fastsatte, men hvorved ogsaa den hele Ordning kunde træde klart og tydeligt frem. Efterat han paa denne Maade havde modtaget Bevillingen, er det, saavidt mig bekjendt, ganske vist, at der blev ført Forhandlinger med Forskjellige om Indførelsen af en saadan Commission. Hvorpaa disse ere strandede, derom skal jeg ikke kunne sige noget Nærmere, men saameget er vist, at Examenskommissionen ikke er bleven indført, og at den endelige Beslutning i saa Henseende er ikke bleven tagen fra vedkommende Ministers Side. Efterat Bevillingen senere var kommen over paa en følgende Finantslov, er den derefter udtrykkelig bleven tagen tilbage af en følgende Kultusminister, som erklærede, at han ansaae det for en Sag, som ikke egnede sig til at afgjøres paa Finantsloven. Nu forekommer det mig altsaa, at man herefter egentlig ikke kan paaberaabe sig, hvad der tidligere er passeret med Hensyn til denne Bevilling, der nu atter er fremkommen; man kan ikke paaberaabe sig den sidstnævnte Kultusminister, som netop har erklæret, at han ikke ansaae det for en Sag, som henhørte under Finantsloven, og man kan heller ikke paaberaabe sig den tidligere Kultusminister, idet han jo var af den

Formening, at, hvis Sagen skulde sættes i Gang — hvorom der ikke forelaa nogen endelig Beslutning — burde der forelægges Rigsdagen en bestemt Plan, saa at man kunde see, hvad det var, man vilde komme til. — Til Alt, hvad jeg her har anført, kommer endnu en Ting, som jeg ikke kan undlade at omtale, nemlig den, at der jo sidder en af Regjeringen nedsat Kirkecommissionsion samlet, og at det er bekjendt, at denne Kirkecommissionsion har efter Forslag af et af sine Medlemmer taget netop dette Spørgsmaal under Behandling og har henvist det til et af den nedsat Udvalg. Det forekommer mig vel at kunne synes noget paafaldende, at den høitærede Kultusminister under disse Omstændigheder ikke har troet at burde afvente, hvorledes Kirkecommissionsionen vilde ytre sig om Sagen, men har meent at burde fremskynde dennes Afgjørelse og saa at sige forud affære denne Commission, paa hvis Udtalelser det dog maa antages, at Regjeringen sætter høi Priis, Gehør i denne Henseende. Jeg har ikke kunnet forklare mig dette anderledes, end at nemlig den høitærede Kultusminister, dengang han fremkom med Forslag om Bevillingen, ikke har været bekjendt med, at denne Sag vilde blive tagen under Behandling i Kirkecommissionsionen, og at det derfor nu, efterat han er bleven bekjendt dermed, i Virkeligheden er hans Hensigt ikke at benytte Bevillingen, hvis den maatte blive ham given, inden han har hørt, hvad Kirkecommissionsionen har at sige om Sagen. Og, hvis det skulde være den høitærede Kultusministers Tanke, hvis det skulde fremgaae af den Erklæring, som jeg haaber, han vil give desangaaende, vil unegtelig min Stilling til dette Spørgsmaal blive noget anderledes. Jeg vil da finde det noget mindre betænkeligt, om der blev en saadan Bevillingspost staaende, idet jeg da forud kunde vide, at den for det Nar, for hvilken den er given, ikke vilde faae nogen praktisk Betydning, og idet jeg tillige vilde være sikker paa, at det Principspørgsmaal, hvorom det dreier sig, vilde komme under en fornyet Overveielse. Det kan jo heller ikke være Undet, end at det, som Kirkecommissionsionen i sin Tid maatte ville udtale angaaende denne Sag, ganske vist maa udøve en høi Grad af